

První sichtení člověka-studenta

SK.
Zemské maso,
Praha II,
Václavské nám. 1700.

K

60
HALERO

časopis radostného mládí

Číslo 28 • Ročník II.

PRVNÍ ŠICHTA ČLOVĚKA-STUDENTA

„ČTTTTT...“
Zpropadený budík! Zvoní a poskakuje na skleněné podlažce nočního stolku jako divý. A zrovna mě vyruší z takového krásného snu! U tabule „koupu“ matikáře. Představte si, a on nezná vzorec pro výpočet odloženého důchodu dočasného.
Protírám si oči, mloudu na budík, a zofra, teprve pět hodin. To si ještě nechám časok do sedni snít o matikář.
Obraťm se na druhý bok, ale už je tu maminka a třepe se mnou: „A co, do práce, ne?“ I pro krindapána! Já docela zapomněl, že dnes jdeme na první sichtení! Vyšakují z postele a napomínám na matikáře. Navlékám připravené montérky, zatím co maminka připravuje do bandasky kávu a čtyři krajíce chleba, neboť za 8 hod. práce na čerstvém vzduchu se chce mladému tělu jíst, pít. V půl šesté vyběhnu z domu a po cestě zaplaskám na Jiřího. Ten dojíždí snidani ještě po cestě. Společně dojdeme až k bráně železáren, kde čekají už kamarádi. Před železou, neboť v šest se začíná „ranní směna“, hlídáme se u vrátného a železnou branou vcházíme do svého nového působení. Vstoupíme do velkého obrovského hory železa, celé konstrukce mostů, pilíře, podstavce z lité oceli. A na každém kuru železa, odlitku, traverse je blutou barvou napředno číslo, jakási značka. Z blízké kovárny se ozývají těžké rány bucharů, až se

nám zachvěje zem pod nohama. Přecházíme kolem paty továrního komínu, díváme se na jeho zakouřený vršek a točí se nám z té výšky hlava. Tamhle zase pás kolejnič míří tajemně v jakémsi převetřelém hangaru se železnými posouvacími vraty. A mezi tím vším se pohybují lidé v umaltěných montérkách; lidé — hrdinové.
Přicházíme na své pracovní místo. Do dřevěných latěn odkládáme kabáty, šidlo a bereme každý své nářadí. Někteří lopatu, jiní krompěš. Díváme se do pedce. Z počátku to nedaří, jak jsme si mysleli, mnohemu naskočí i puchýř a mnohá záda zabolela. V 10 hodin je pracovní přestávka. V dělnické jídelně, vykládané kachličkami a se dubovými stoly, nám chutnalo přestávky. Druhá půlka sichtení uběhla lépe. Než jsme se nadáli, byly dvě hodiny. Sdělíme se po vstě, abychom se trochu umyli a někdo nám ukázal dělnické umyvárny. Krátké sprchy, studená — teplá voda, všude samé kachličky; díváme se, jak tu vládne čistota. Bylo to snad očekávaní dobré! Tak první sichtení už je za námi!
A když jsme poněkud dostali první výplatu, pocítili jsme u srdce křečivý pocit, že tyto peníze jsou vydělány našima vlastníma rukama, a nejen to, ale jsme i lidé, kteří něco znamenají.
Radomír Peřida, Moravská Ostrava.

Kresba Čermák.

Zničený Salzburg

- Pumpy dopadají na kulturní střediska Evropy. — Angličané a Američané si
- dobývají truchlivé slávy. — Pumpy na Mozartovo město. — Zničený Mozar-
- tův dům. — Salzburští zvonková hra oněměla. — Neocenitelné kulturní
- poklady v městě nad Salzou navždy zničeny.

Rodný dům W. A. Mozarta. — Snímky Transocean.

Angličané a Američané vedou proti Evropě a dnes v nejzvrásnější formě proti Říši teroristickou leteckou válku. Boli nejen výlučně civilní objekty, činovní domy, nemocnice, ohradovny, ale i kulturní památky, kostely, obrazy, domy velikých Evropanů, hřbitovy. Kolik drahocenných kulturních památek bylo navždycky ztraceno! Kolínský dům, univerzita v Bonnu, rodný dům Goethův ve Frankfurtu, úmrtní dům Goethův ve Weimaru, památné chrámy ve Florencii, Monte Cassino, Alkma v Římě a nepřehlédlná řada jmen, která napovídá na obědové proti Americe a Anglii.

Mozartovo město Salzburg, kouzelné a romantické město nad Salzou, zůstávalo ušetřeno do posledních dnů, ale i na jeho drahocenné skvosty sáhla krvavá ruka leteckých pump. Kdo slyšel o salzburšských četných kulturních a uměleckých památkách, které připomínají Mozarta a Haydna, kdo jen jednou v životě viděl všechny jeho barokové stavby církevních knižat, milujících nádhery, kdo sám prožil samé otázky a romantický pohled a hradební uprostřed města a všechna ta lidským očím vystavená kouzla, výsledky a největším rozhořčením a s bolestí v srdci truchlivou světl, že mnohé z těchto kulturních hodnot byly pumami navždy obráceny v trosky.

MOZARTOV DŮM ROZBOREN.

Rodný dům Wolfganga Amadea Mozarta, v něm mladý umělec vytvořil své nesmrtelné hudební díla, je v autinách. Seminář Leopolda Mozarta při Městské škole Mozarta, umístěný v tomto domě, bude již obnoven a také Mozartova hudební bude nadále blažiti posluchače, ale budova, stropy, posvácené Mozartovým duchem, jsou navždy ty tam. Každé další slovo obžaloby trvá v tísni této otřáslé skutečnosti je zbytečné, neboť hanebný čin mluví sám za sebe.

CO NEZNÍČILY PLAMENY...

Osamělá kupole proslulého salzburšského dómu, mistrovské dílo raného baroka, byla jednou pumou našeho střelna 18 září 1939 vyprázdněna v domě nepopíratelně dělníka, zaměstnaného při obnovování pracích police, který se šel se svou rychlostí a v hodině zahálil celou střední loď od průčelí až ke kupoli v jediné moře plamenů. „Lucerna se slatým křídlem hořela jako maják až do východu slunce,“ píše se o tom v staré kronice. Co se však tehdy nepočítalo nenasytnému živlu, to už škála kupole, to vykonala v pouhé vteřině puma anglo-amerického teroristického letce. Co tehdy nepohltily plameny — nádherné fresky, oltáře, chórové lavice, varhany a nesmírné umělecké poklady — leželo naráz v troskách.

Německí chlapci odpovídají na letecký teror, jenž byl nyní v její ústředí formě rozpuštěn nad jejich domovinou, trýsnutím hřím. Je to i náležo se všech městech, kde mohou pomáhat čelit hrozbě letecké války.

„JEN POHLEDNICOVÉ HARABURDI...“

Někdejší Městská nemocnice, jeden z nejvýznamnějších památníků profánní architektury v Salzburgu, světově proslulý broď pro loze a idyla starých domů, jakou náladovější sotva lze kde najít, to vše leží zpustošeno v troskách. Zničena je také neméně proslulá salzburšská zvonková hra, která po prvé zazněla před čtvrt tisíciletím a od té doby přitahovala zvědavce z celého světa. Od 16. října je jasný zvuk těchto zvonků němý...

„Romantické pohlednicové haraburdí“ — tak americký prezident Roosevelt nazval před nedávnou dobou stavební a kulturní památníky, které představují svatyně všech Evropanů a které nyní byly, jak v Salzburgu na všechny časy zničeny. S takovým názorem na civilní umělecké památky shazovali anglo-američtí terorističtí letci své pumpy a dobyli si tak truchlivé slávy, že vykonali „hrdinský čin“, pro který tak mnohý Američan a tak mnohý Angličan sám bude mít sotva jiné ocenění než nechápavé zavrtání hlavou...

Zajatý major od Arnheimu

Kromě kalhot a ledového víněného svetru neměl na sobě již nic anglický major Ronald M., když se dostal do německého zajetí. Ani obvyklou baskickou čapku neměl. Byl velitelem jedné skupiny anglických padákových myslivců, kteří se snesli v týlu německé fronty u Arnheimu, a měl tu smůlu, že byl svým kluzákem vysazen právě na umělé jezero, jež pro předvádění případů bylo vytvořeno obezřetnými německými vojáky. Plaval zoufale o svůj život a tak musel strhnouti se sebe nejdříve padák, pak těžkou, vatovanou bluzu a velkými kapsami, kde měl schováno střelivo, zásoby a různé pomůcky. Musel se zbaviti i těžkých bot, ale přes to byl již blížek konečnému vyčerpání, když jeho bosé nohy narazily na pevné místo, kde mu voda sahala k prsům, takže v případě nebezpečí se mohl potopiti pod hladinu. Na břehu se již mezitím ozvaly první výstřely na znamení toho, že úmysl anglických parašutistů byl rozpoznán a že německá obranná opatření vstoupila okamžitě v činnost. I když jeho postavení nebylo na žádný způsob příjemné, přesto ho uchránilo od osudu jeho mužů, kteří přistáli na pevné půdě, shromáždili se, ale pak byli obklopeni německými hlídkami a vedli nyní boj bez jakýchkoli vyhlídek na úspěch.

Tady muselo něco selhat! problesklo mu hlavou. A neměl nepravdu, ačkoli jejich nasazení bylo promyšleno do nejmenších podrobností a mnohokrát vyzkoušeno na cvičištích u Oxfordu v Anglii. Avšak to byl právě ten rozdíl, že doma, v Anglii, to byly pouhé manévry, ale tady bojovali proti skutečnému nepříteli, jenž byl tvrdý, houževnatý a zkušený s četnými vítěznými bitvami na téměř všech bojištích současné války. On i jeho vojaři sice vůbec nevěřili pověstem o neuvěřitelné německé válkou, neboť zprávy z invazního bojiště ve Francii a z Itálie zněly zcela jinak — vždyť tam i přes svoji nespornou převahu jak na lidech i materiálu — museli Anglo-Američané vykoupiti každý získaný metr půdy hekatombami mrtvých a potoky krve. Přes všechno to však byli nesmírně překvapeni okamžitou a rychlou reakcí, kterou odpověděli německí vojáci na anglo-americký útok.

Když major Ronald M. strávil již 4 hodiny ve vodě a hluk boje konečně slábl, rozhodl se doplavati za ranního svítání na břeh a vyhledati své lidi. A tak se potuloval po plné dva dny neznámou krajinou jako honěná zvěř, bez pevného cíle, jsa nucen skrývati se každým okamžikem před pochodujícími německými oddíly a hlídkami. Častokrát mohl pozorovati, jak německí vojáci odvážejí poražené muže z jeho oddílu na shromaždiště zajatců a s šedivým pohledem na strhané rysy, roztrhané uniformy a nesmírnou skleslost svých bývalých podřízených.

Třetího dne, když jeho hlad se stával pomalu již nesnesitelným, rozhodl se, že se musí něco stát. Pojal zoufalý plán. V kapsách jeho kalhot bylo ještě několik vejšticých ručních granátů. Připítl se k silnici, vyčkal, až jeho kolem osamělé nákladní auto, a pak vrhl své granáty pod kola německého vozu. Výbuch rozmetl automobil na tisíc kusů, ale s ním — majorův obličej se stáhl ve výraz nesmírného zděšení — i těla četných britských vojáků, kteří upadli do německého zajetí a byli nyní odvázeni na shromaždiště zajatců.

Před vyslýchajícím německým důstojníkem sedí zhroucený muž. Apatický a slabým hlasem odpovídá na kladené otázky německého důstojníka a je na něm vidět, že ho již válečné dění vůbec nezajímá. Po svém zajetí měl příležitost, když byl odvážen k výslechu ke štábu divise, spatřiti mrtvoly svých mužů, viděl široko daleko po celém okolí roztroušené trojky nákladních kluzáků, jejichž posádkám se nevedlo o nic lépe nežli jeho vlastním lidem a nemohl zapomenouti na dlouhé zástupy přehajících obyvatelstva. Pláčil ženy veliky namáhavě ubohé zbytky majetku, rozbitého bombami anglo-amerických teroristických letců a granáty těžkého lodního dělostřelectva a mužové mu hrozili začatými pěstmi. Za co bojoval? Pro jaký cíl byly přineseny tyto obrovské oběti? Nikdo ho nerušil v jeho pochmurných myšlenkách. Když mu pak německý důstojník naznačil, že jeho výslech je u konce, pronesl k německým důstojníkům, stojícím kolem, velká, pravdivá slova: „Tyto oběti nemůže v Anglii nikdo odpověděti!“

E. L.

Mladí vítězí

V Přerově chlapci ze Služby mládeže dobývali titulu správných kluků

Na vítěz zkoušek zdatnosti správných kluků v Přerově, kamarád Zdeněk Baďura. Snímek: Kuratorium.

Smutný den. Venku prší. Přesto, je neděle, vypadá všechno všedně smutně. Jedoucí povozy vystřikují velké výše vodu ze zablácené voštiny. Není to zrovna příjemné pro celé kamarády, vykračující po ulici a hovořící vesele a rozranně o něčem, co bylo pro nás, chodce, doposud tajemstvím. Vůbec, jak bylo patrné, nevadí, prší. Právě tuto smutnou neděli dá prvních padesát kamarádů zkoušky zdatnosti, aby dokázali, že jsou hodni toho, stát se příslušníky Kroužku Správného kluka v Přerově a mít tak otevřenou cestu do naší organizace mládeže — vzorové rojů. Naše zvědavost nám nebyla, abychom nenásledovali chlapce jejich malého království. Je jim to školní učebna a tělocvična. Jsou majiteli a ctiteli celé naší boží přírody.

Vcházíme do prostorné a vážné budovy. U vchodu nás zastavil malý chlapec, sotva 12letý (o němž jsme se předtím dověděli, že je hlídka) a ptal se zdvořile, co si přejeme. Divná se překvapeně jeden na druhého. Malý kluk odobíhá a ihned se obrátí a poněkud starším hochem (jeho nazývá kamaráde vedoucí) vysvětluje mu, že jsme sem přišli kvůli tomu, co chceme. Abych zachránil situaci, prosím toho pana vedoucího, zdali bychom se mohli podívat. Tam ti chlapci kutí, že by nás to zajímalo. Bylo nám mile vyhověno. Nepotřebujeme naše novinářské křesla.

Vcházíme do nitra budovy. Služba chodí v pozoru a zdraví. Jsou tu vaše chlapci a jejich život, jejich činnost, ale přesto bezvadná kázeň nás provází světem mladých. Nepominám si, když my jsme byli malí. Ne, Neměli jsme takové možnosti sdružovat se v jednotný kádr, podporovaný dokonce státem, pěstování své chlapecké kamarádství a žít s ním veselým, byť ne bezstarostným, ale přitom nezapomínat na své

povinnosti k domovu a národu. Dnes má mládež jiné možnosti. Jiná doba — jiný život. Ale žijme dnešní svět.

Prostorná třída uvítala nás svým jasným prostředím. Před několika lety zde seděli naši otcové. Dnes zde sedí mládež. Zde se rodí z mladých kamarádů noví vedoucí. Chlapci nás vítají svým pěkným pokřikem. Je nám vyhrazeno místo. Sezení pokračuje. Hoši zpívají svůj slavnostní pochod na zahájení jejich malé olympiady. Tváře hoří nadšením. Vedoucí jim vykládá o cti mladého člověka. Současně jim slavnostně oznamuje, že dnes se skládají zkoušky zdatnosti. Předčítá jim formulaci chlapeckého slibu čestnosti a hoši s neuhasínajícím nadšením slibují, že budou čestně zápolit, což potvrzují svou chlapeckou ctí.

Po zápisu se hoši dělí na dvě skupiny. Jedna skupina odchází do tělocvičny, druhá zůstává ve třídě. Nás zajímalo, jak jsou chlapci tělesně zdatní a proto jsme se vydali ihned za nimi do tělocvičny.

Bronzová těla hochů, kypících zdravím, mihají se kolem. Hvízdají píšťaly vedoucího rozdal vzduch. Vypjatá těla a již vše stojí nehybně na svých místech. Další povel a než by člověk řekl „švec“, stojí chlapci v pěkně vyřízené řadě. Cvičení začíná. Tělovýchovná část zkoušek zdatnosti je zahájena. Hoši se rozbíhají po celé tělocvičně. Z každého koutu se vynořuje nějaké nářadí a všechno je v několika okamžicích rozděleno po celém sále.

U každého družstva stojí vedoucí. Cviky odvahy, síly a mrštnosti našich chlapců nás velmi příjemně překvapily. Jsou to přece správní kluci. Můžeme se na ně spolehnout.

Také ve třídě, kde hoši prováděli další část „duchovní“, je živo. Chlapci dnes již vědí, kdo to byl svatý Václav, Bedřich Smetana, zrovna tak jako Mikoláš Aleš neb Jaromír Erben.

Odpoledne vidíme opět tutéž prostornou třídu, jenže krásně vyzdobenou k slavnostnímu aktu. Vedoucí stojí před chlapci: prohlašuje vítěze. Je jim sotva 13letý Zdeněk Baďura, příslušník Kroužku Správného kluka v Přerově. Slavnostní to byla chvíle pro tyto chlapce. Dnes se mnohým z nich dostalo prvního významného v životě. Ano. Musíme je podporovat a půjde to. Takovou mládež chceme mít a také ji mít budeme. Za tím stojíme.

S písní na rtech se rozchází rozradostnění kamarádi do svých domovů, aby druhého dne nastoupili opět do svých školních lavic, za svůj pracovní stůl neb stroj.

Chlapci, bylo to hezké.

Zdeněk Koplík.

VÁŽNĚ O DNEŠKU.

Myslím, že žádný časopis nebyl tak oblíben, jako je náš milý „Správný kluk“. Vím, k jakému cíli chce dospět a proto také znám jeho cestu a kráčí v jeho šlépějích. Tak jako zlínský budovatel Tomáš Baťa řekl: „Nežebrejte, vzdělávejte!“ A opravdu. Česká mládež nebude a také nesmí nikdy žebrať, nýbrž se bude vzdělávat, a kdo nebude moci se studiu věnovat, bude alespoň dobrým a řádným pracovníkem. Vím, že v této době nelze se věnovat studiu v takové míře, jako v době míru. I když však budeme o něco chudší, budeme si alespoň vědomi, že žijeme jako lidé a budeme se snažit každému pomoci v nouzi. Vím, a rozumím to-muto výňatku z Baťovy řeči: „Jako nelze být zdravý mezi nemocnými, tak také nelze být šťastný mezi nešťastnými.“ a proto aspoň ti vzdělanější a inteligentnější budou pomáhat těm, pro něž doba připravila jiné a závažnější úkoly, než pracovat na sobě. A tak bude žít český národ ve spokojenosti, vzdělanosti a jistotě.

Tímto dopisem chci vám vyjádřit, jak čeští chlapci mlují svůj časopis, který je vzdělává, vede a poučuje ve chvílích, kdy je toho nejvíce zapotřebí.

Jiří Janík, Zlín, oceněný IV. cenou v soutěži Správného kluka: „Jak se časopis líbí a nelíbí.“

JAK SE NÁM VEDE...

Na první stránce v dnešním čísle jste četli článek našeho kamaráda Peňáze z Moravské Ostravy o jeho první šichtě v železárně. K jeho dopisu se vracíme krátkým dopisem Drahomíra Hurta z Brna, kamaráda z ročníku 1927, který o svém zařazení do zbrojního podniku píše: „Byl jsem nasazen jako jiní moji kamarádi a vidím v našem zbrojním podniku nejlépe, jak je každé pracovní síly třeba. Jsem v závodní kuchyni.“

Není to podřadná práce, jak by se někdo mohl domnívat, ale práce stejně důležitá, jako kdybych stál někde u pracovního stolu či soustruhu. Starám se s třemi kuchyňskými židlemi o žaludky několika set dělníků — já mám na starosti rozdělení jídel mezi své stejně staré kamarády. Děláním svojí práci rád a stejně i váš chvilí moji kamarádi. Rozmlouváme často o svém nasazení a všichni se shodujeme — nebude nám škoda.“

KAMARÁDI NEOPOUŠTĚJÍ.

Potěší každého, kdo si přečte o svých kamarádech, jak chápou kamarádství jako nejvyšší příkazání. Dnes necháváme promlouvat o krásě chlapeckého kamarádství skutek z Jehnic na brněnském okrese: Nejmladšímu příslušníku kroužku Správného kluka a Služby mládeže zemřela maminka. Otce ztratili ještě než se narodil. Kamarádi z jeho kroužku se usnesli, že mu pomohou a provedli nejen mezi sebou, ale i mezi spolužáky a ostatními kamarády ze Služby mládeže peněžní sbírku, která vynesla větší částku. Chlapec částku odevzdal strýci, který se jejích mladého kamaráda ujal. Řekněte, není to pěkné? Neplní tyto chlapci nejlépe, co si všichni správní kluci stihují: „Neopustíme se ani v radostech ani v starostech.“

ŠKOLA NEJMLADŠÍCH CVIČITELŮ.

Stálé výcvikové tábory Kuratoria pro výchovu mládeže Čepárka u Unhoště a Protivinský zámek jsou nyní ve znamení školní nejmłodších cvičitelů pro Službu mládeže. Mnoho starších vyškolených kamarádů se zřadilo do zvláštního totálního válečného nasazení celého národa. Služba mládeže v celém Protektorátu je však prováděna dále a proto nesmí chybět ani dostatek vedoucích. Při provádění Služby v nižších jednotkách (rolich, družinách) se již velmi dobře osvědčují i mladí chlapci službou posazení do těchto jednotek. Postupně jsou tyto nejmłodší cvičitelé z celých Čech a Moravy povolováni do 14denních výcvikových táborů a tam je jim poskytnut praktický výcvik pro budoucí úkoly. Tito mladí cvičitelé nejsou méně hodnotní než starší kamarádi, kteří svádějí plně své povinnosti na frontě práce. V některých případech si získali mladí vedoucí, protože se dovedou nejlépe vliť do chlapecké duše, plně protože se dovedou nejlépe vliť do chlapecké duše, plně protože se dovedou nejlépe vliť do chlapecké duše, plně protože se dovedou nejlépe vliť do chlapecké duše. Celý program těchto táborů pro nejmłodší cvičitele, pocházející z lidu, je prakticky připraven pro provádění Služby mládeže. Ten k praktické přípravě pro provádění Služby mládeže. Toto opatření není jen východiskem ze současných poměrů, podmíněných zvláštním soustředěním síly k totálnímu válečnému nasazení, ale také důsledným plněním zásady, že mládež má být vedena mládeží.

příběh jedné noci...

JIRÍ BENEŠ

„Hleďme, už jsme tady,“ od-
dychují. „Tak, kde máte to stra-
šidlo?“

„Strašidlo,“ usmívá se sebe-
vědomě jedna dívka. „Jáťpak
strašidlo!“ A opovrhlivě dodala:
„Takový docela obyčejný kluk!
Tamhle je! Zavřel jsme jej do
jidelny, aby nám neutekl!“

Mračím se. „A to jste mne bu-
dily?!!“

„No,“ posmívá se druhá dív-
ka, „abyste jej někam odvedl.“

„Jak to?“

„Pojďte se podívat!“

Jdu. Proč bych nešel, když už
je ten člověk úplně zneškodněn,
ne? Ale proč se všechny tak div-
ně smějí?

Otáčím se.

„Ze by...“ Vedoucí již otvírá
dvířka jídelny. Rozsvítí se lam-
píčka — „Ach!“ Dušan, Sambo
zvaný! Zachmučen sedí a dívá se
do země. „Tady je! Máte,“ šupla-
vě povídá jedno děvče.

Mlčím. Ale v duchu již dělá-
m seznam trestů, ke kterým Dušana
odsoudím.

Sambo vstává, zahanbeně pro-
klouzne ven a upaluje k našemu
táboru. Děvčata se vytrvale, vý-
znamně pochechtávají.

„Dobrou noc,“ zašeptám. A
ubíhám za Dušanem. Ten na mne
čeká u lávky. „Víš, Jirko,“ omlo-
vá se, „já jsem je chtěl jen po-
strašit!“

„Hm! Ale, Dušane, člověče,
proč ses dal chytit? — Zrov-
ny ty?!!“

„No,“ hlesne Sambo a očima
bloudí v korunách stromů. „Jirko,
byly to lívance! Náhodou jsem je
našel, zapomněl jsem na všechno.
Jím, jím, tak krásně voněly, byly
s jahodovou zaváňatinou a se sně-
hem, cukr na nich...“

„Dušane,“ zašeptám a oči mi
také bloudí v tmavých korunách.
„A to jsi je snědl všechny?“

Sambo místo odpovědi sáje
rukou za bundu, vytáhne dvě ve-
nící, cukrem posypané placky,
jednu mi podal a do druhé se za-
kousl sám.

„Sam, sam, sam,“ nesle se
mlaskání k jasnému nebi, až mi-
slíček odvěně zamrkal.

Tak jsme tam seděli, pod opřít-
tým hradem, klátícími se boro-
vicemi a vrzající rozhlednou, he-
ky svorně vedle sebe, oba pora-
žení, ale poražení tou nejlepší,
nejchutnější, nejstadiší a nejvíce
vonící sbrání, — lívanci!

Kresby: Motýlka.

Inad se vám, tamarádi, bude zdát jen nadpis trošku
divoký nebo dokonce i hodně otřepaný, ale co naplat,
tady tak dobře vystihuje příběh, kterou jsme skuteč-
ně prožili. Nežádná vára, kde to bylo, ani kdy to bylo.
protáhla vláchní šťastníci tohoto dobrodružství dosud

Jiří mezi námi (koukněte na něho, zrovna šepit jeden
z nich a nahlíží mi do papírů, mám by byl napsal,
že jsme vláchní dávno mrtví!) a jak jest vidět, jsou
značně zvědaví na to, co jsem s Dušanem, Sambo zvo-
ným, tenkrát zažil.

Na levé straně byl vysoký,
skalnatý výběhek, se zřetelnou
když slavného hradu, vpravo je-
ště vyšší, zalesněný kopec. Upro-
střed údolí bublala říčka, malá,
ale s ledovou vodou, krásnými
pstruky, osířky, kameň, hrá-
zem, šelými lávkami, šum —
úplný prales. A tam, kde se říčka
malounko, opatrně ohnula staré-
mu smrků, stál náš tábor. Osm
stanů, postavených do polokruhu,
malých, ale přece tak krásných
— krátké — náš celostátní do-
mův.

Ale ani zde jsme nebyli sami.
Ať už jste metru od nás se mradila
šupina dřev. Po celý den byl
k nám slyšet zpěv, křik, — až se
naši kluci bouřili, že oni musí
stále něco dělat a že si nemohou
ji divitá tábor prohlédnout.

„Pochejte, už přijde večer,“
pochechtával se vyčouhlý Dušan,
jinak Sambo zvaný. „Však ony
stihnou!“

Skutečně!

S prvním závanem chladně-
jící větru umlkl v divčím tábo-
ře smích. S prvním závanem uml-
klý, nyní již jen tlumený zpěv
o jen občas bylo slyšet, jak spolu
dováděly, která právě dráha hli-
dku, havěť.

A Sambo se stále smál.

„Něco není v pořádku,“ šeptal
mi Zdena, když jsme po večerním
nástupu seděli na lavice před
stanem. „Dušan něco kníl! Jen
se podívej!“

Měl pravdu. Dušan seděl na
okrají lesa s několika chlapeč a
jeho skupiny a něco si vyprávěl.
Muselo to být opravdu zajímavé,
protože Sambo rozhazoval ruce,
vykládal, vrtil hlavou, kroužil
očima, poskakoval a opatrně se
couchl.

Konečně ustal!

Dušan se pomaloučku dokoli-
bal k nám. „Jirko,“ povídá se-
vinou, „převěděl jsem kluky,
že je to známou odvahy a sta-
tečnosti. Když se dobrovolně při-
hláší na hliďku...“

„Aha!“ Já už to. „A chceš jim
ji příkladem učít, co?“

„No,“ vykrucoval se Dušan.
„To zrovna ne, ale tadyhle kluci
se hlásí na hliďky!“ Mávl rukou
dopředu, kde stálo pět kluků s vy-
kulenými očima.

„Dobře, dobře,“ honem jsem
přikývoval, aby si to zatím ne-
rozmysleli. „Bude to od nich sku-
tečně hezké! Tak, ještě si dojdete
pro seznam dnešních hlidek, ať
to mohu přepsat!“

Kluci šli. Pomalu a bylo vidět,
že zrovna moc nadšení nejsou.
Rychle jsem přepsal jména, za-
kmal s Dušanovou pomocí poslední

vytrvalce do stanů, prošli jsme
táborem, kuchyní, hliďka nám po-
přála — hodně šťastí ve spaní, —
jak se u nás od pradávna přeje,
dítětem ruky jsem vykoušel,
je-li můj stan dobře napjat a Sam-
bo mi poklepal na rameno.

„Dobrou noc.“

Ach, jak sladce se usíná po
celodenní dřině v domečku se
sítěchou a plachtovinou, již pro-
svítá náhlivě světlo vycházející-
ho měsíce...

Řeka tles zpívala svoji věčnou
píseň, prohnilý pařez nahotě na
okle tajemně zavěšoval. Od
hradu vše zanesl větřík do údolí
několik lónů veselé písně, vy-
plácná sova zahoukala...

Buch, buch!

Ale, — —! Co — spím, nebo
snad...

Buch, buch, buch!

„Jirko!“ Vstávám!“

Vyskakují.

„Co je? — Kdo to zase...“

„Tady hliďka,“ šeptá ustraše-
ný hlas. „Jirko, je zde vedoucí
divčího tábora, a chce...“

„Hromel Něco se stalo!“

Ráz, dva, tři, takové samočin-
né pohyby. Boty, svítilna a pěč-
ný, ohlazený klacek do ruky. A
vystukují hlavu do ostrého kužele
světla, vycházejícího z lampičky
poděšené hliďky.

„Zhasni to,“ zasykná. „Kde je
to děvče...?“

„Tam!“

„Ale?!!“

Hezky ve stínu, ba skoro oti-
lepena na kmenné vysoké boro-
vice, stála pobledlá, udýchaná ve-
doucí.

„Prosim vás,“ vyskočila, „po-
běžte honem k nám! Okolo tábora
běhá nějaký chlap se sekýrou a
hrozí nám, že všechny pobije!“

„Heureka! Konečně nějaké
dobrodružství! To musí Dušan se
mnou,“ pomyslel si. A otáčím se
na hliďku: „Zavolej...“

„Pospěte si, honem,“ úpěnlivě
pobízí divčí vedoucí, „nebo tam
děvčata umrou strachy!“

„Dobrá,“ uklidnu se trošku
škodolibě, „když se Sambo ani při
tomhle křiku nevrubí, tak ať
hezky spinká až do rána!“

„Kdo?“ diví se dívka.

„Ale — vída, já docela zapo-
mněl! Tak pojďte...“

Několik minut ostrého klusu.
To znamená, že mám rozbitý lo-
ket, odřená čelo a nejméně šest
prstů i s podrážkou úplně rozme-
tených, přelámaných a ztřeštěných.
Mimoto — baterie je vypotřebo-
vána, právě když přelézáme řeku
po padlém kmennu, naposled zabli-
kala.

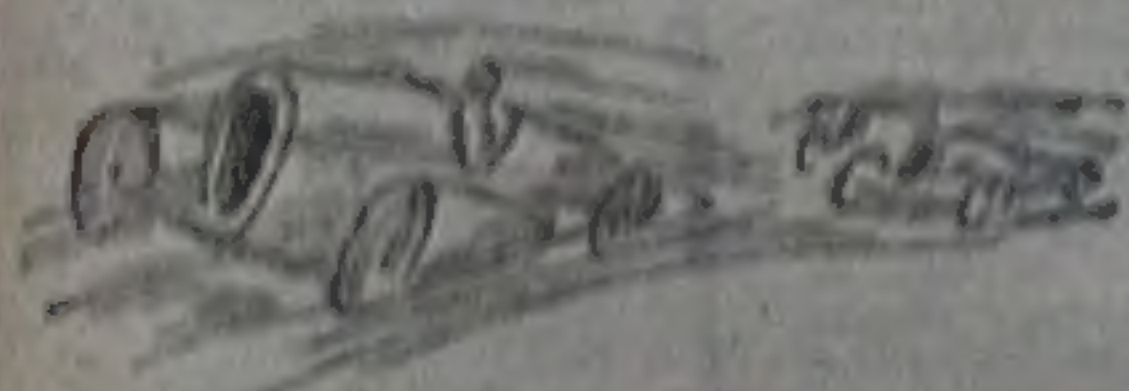
„Tamhle děvčata,“ vrčím. „Jsou
také jenom k zlosti! — Hm, vlast-
ně ne, přece jen něco umí. — Li-
vance! A jaké, hm, až k nám
voněly, že jsem neodolal — au,
zase ta pravá noha, kdo ten les
sázet, ten by zasloužil, ten by
měl, — hromě, co by vlastně měl?
Aha, ty lívance, no ovšem, voně-
ly. Nakonec je děvčata pekla pro
celý náš tábor, to bylo přecpa-
ných žaludků — —“

„Stáží!“

Z BETONOVÉ DRAHY

mezi ně někdo může připlést a buďto
mít oba po vítězství i po tázce.
Ale to konečně ukáže závod, který u
byl odstartován. Startér spustil dlouhý

Čada a Willho zornali v Monterigu
jnak, než v bílé závodnické kombinéze.
Oba na vyleštěné betonové silnici, která
se táhla jako had kolem domků hnízda,
kde líšky dávali dobrou noc, trenovali
na dvouhodinovku na Avusu. Asi tři kilo-
metry od Monteriga byli utábořeni v
řadě sblížých stanových domcích na les-
ní mýtině, ale celý den nebyli k zastavení.
Jedli elderbodem byla betonová silnice.
Závodní vozy zatím ložili narkoufeli. Ty

nákladu ještě na řadu, protože jejich množství nemohlo být do závodu v žádném případě uloženo.

Carlo jedl na Alfa Romeu, Willy na Mercedes, oba neporazitelní soupeři na betonových drahách, jejichž jméno znali ve všech zemích Evropy, ale kamarádi a druhové v soukromí, které nikdy nedotíral od sebe. Obě týpováli společně, odděleně od svých závodních mužstev. Najdříve se oba závodily bily a hlavně vedoucí závodních mužstev v nichž byli, pusili, aby si dva se dostali tak blízko k sobě, ale to nemohli Carlo ani Willy. Postavili si hlavy a vyhráli!

Dvouhodinová na Avusu byl nej-
výhodnější závod podzimní sezóny. Za-
tím co v loňské sezóně měl více vítězství
Carlo, takhle nepolezitelný, tentokrát
vítězil jedno prvé místo za druhým Will.
A Carlo nezáviděl, ale vzal si, že
dvouhodinová na Avusu vyhraje on. Vmí-
tárku přijal. A jaké to bylo zátko! Ten,
kdo prohraje, vzdá se své závodnické ka-
riéry, vsadí se v domov svého druhu a
převrže na sebe všechny obchodní sta-
nosti — oběma totiž šlo na novou věc-
ně obchodování a jejich jmény. Museli na-
to mít spoustu lidí a nikdy nevěděli, kdy
vlastně peníze nejvíce utíkali...

Roční náhrada a náhrada náhrady na

Tribuny jsou obsazeny do posledního
místečka. Noviny všech evropských zemí
to rozepisaly o Caru a Willm a jejich
třáska vzbudila vlnu velkou senaci —
ten vl, který přišel to vyhlásil, ale už
to bylo venku. Carlo i Will nejdříve zu-
pli, když se dověděli, že nejdříve italské
noviny, a pak už německé, francouzské,
české, maďarské, španělské psaly o tom.
co málo rostla závažnost jen mezi nimi a
jejich lidmi.

Divadlo patří nepřímo na tento zá-
vor. Jediné místo, kde bychom se
mohli setkat s tím, co je v něm
hlavní téma, je v něm, kde se
n. Bylo ovšem také mnoho lidí, že se

mai nă năkdo mōle pīplēt a budō
mīt oba pō vitōratv i pō tārca.

Ale to konečně ukáže závod, který už byl odslaven. Startér spustil dlouhý červený praporek a okolo tribuny se rozřvaly motory nejběsnivější bouli. Postavy za volanty se proměnily v tečky. Bílé vozy se rozřídili a již první zmizely v nejbližší zatáčce. Závod začal.

Závod, kde se rozhodne o osudu dvou naprostých evropských automobilových výrobců.

Will věda, ale Carlův vůz je někde mezi posledními. Ještě se nemůže odlepiti od konce. A hned v prvním kole se prodírá k Willimu milánský Fiorani. Nebezpečný soupeř, z kterého vlak Will nemá strach. Will občas pohlédne do zrcadélka u pravé boční stěny, ale Carlův vůz nikde. Fiorani se drží o několik dělek za Willim. Will nechce zbytečně přestívat vůz a vyčkává na Carla, aby se s ním mohl opravdu utkat — dnes má place padnout rozhodnutí, které znamená úplnou změnu života u jednoho z nich.

Dejště tolo — tribuny vstávají a tlou-
kají Tioranimu. Jak by Milánská nepřáti
svému jezdcí. Tiorani se statečně drží stě-
le ještě za Willm a dotírá a i po výměně
pneumatik si udržel své postavení. Čer-
níkdo. Willmu nezbude než plídat plyn
a vytívat ručičku tachometru k neřádné-
mu možnému číslu, aby se Tioraného zbe-
vil a aby také nenechával milánské tribu-

ny ukolébávek ve zbytečných nadějích.
Je mezi ná, Wilho a Carla, by mohl vstá-
nout nějaký třetí jezdec.

Willi zahlídl Carlo. Konečně se i Carlo
probral ať v němu a teď bojuje o každý
metr s Florianem. Jej svádí před pohledy
diváků na hlavní tržnici. Výchází stoji a
šlil nadšením. Ještě Florian se nechce
dát a teď se mu podařilo, že se o několik
metrů dostal před Carlo a přiblížil se na
rozdíl ledně dálky vzru a Willimu, který
čuvně zpoměl, aby vyšel, tak dopad-
ne souboj. Willmu nezbývá, než znovu
přidat plyn a pádit s vorazou dohledu
Florianu Carlo má však troši kůži. Není
ho možné porazit. Souvrat vozy letely
zařátko Carlo prudce vyrazil. Florian se
nadarmo trhl jeho opanem. Carlo už
vidí před sebou jen bílou siluetu Williho
vozu. Florianu vstře nádeje na něm
šlehou bolestí a porážky.

U hlavní tribuny hlásil rozhlás, že nyní už jsou v čela Carlo a Will. Závod se rozhodlě měl jít. Horani má dostát. Wilho možek štěně přeculo. Je si jist svým vítězstvím, nikdy se nechtěl smát tak pádem stoupa, jako právě dnes. — Zvedl se o několik minut tempo a nechtěná Carlo přiblížil. Bučící okraje barák, že měl teprve 50 minut závodu za sebou. Bě Carlovi náček a potom se s ním teprve pustil do běhu.

Carlo před hlavní tribunou došlá Wilho, lidé jsou daleko více vzrušení soubojem těchto dvou než soubojem předtím.

Rozhlas nasazuje polednou, když voz
zmizely v ohni dráhy, ostrý hlas: „Nehoda
na trati. Závodník Carlo na Alfa Romeo,
který se ujal vedení, havaroval. Najel
předkem vozu do zdi. Havaria je však
lehká. Závodník po opravě předních kol
bude moci pokračovat v jízdě. Závodník
Will jede dále, ale zastavuje...“

Udá vzrůšeně rozkládejí rukama. Will nechce bojovat bez Carla! Nestojí o přítelství, kterou mu poskytl Carlovo lehké navario.

Willi zastavil asi 500 metrů od Carlovy havarie. Vysedl z vozu a bál se podívat, co se stalo. Ke Carlovu vozu se zatím sbíhá štáb mechaniků a staví stroj na nohy, pak jej obrací — všechno se je dílem několika vteřin. Jsou přinášena nová kola. Přes to obe soupeři tak strati asi 5—6 minut. Zatím se ilustri Tlorani neobjevili ještě na dráze. Vzduch siálně benzínovým pachem.

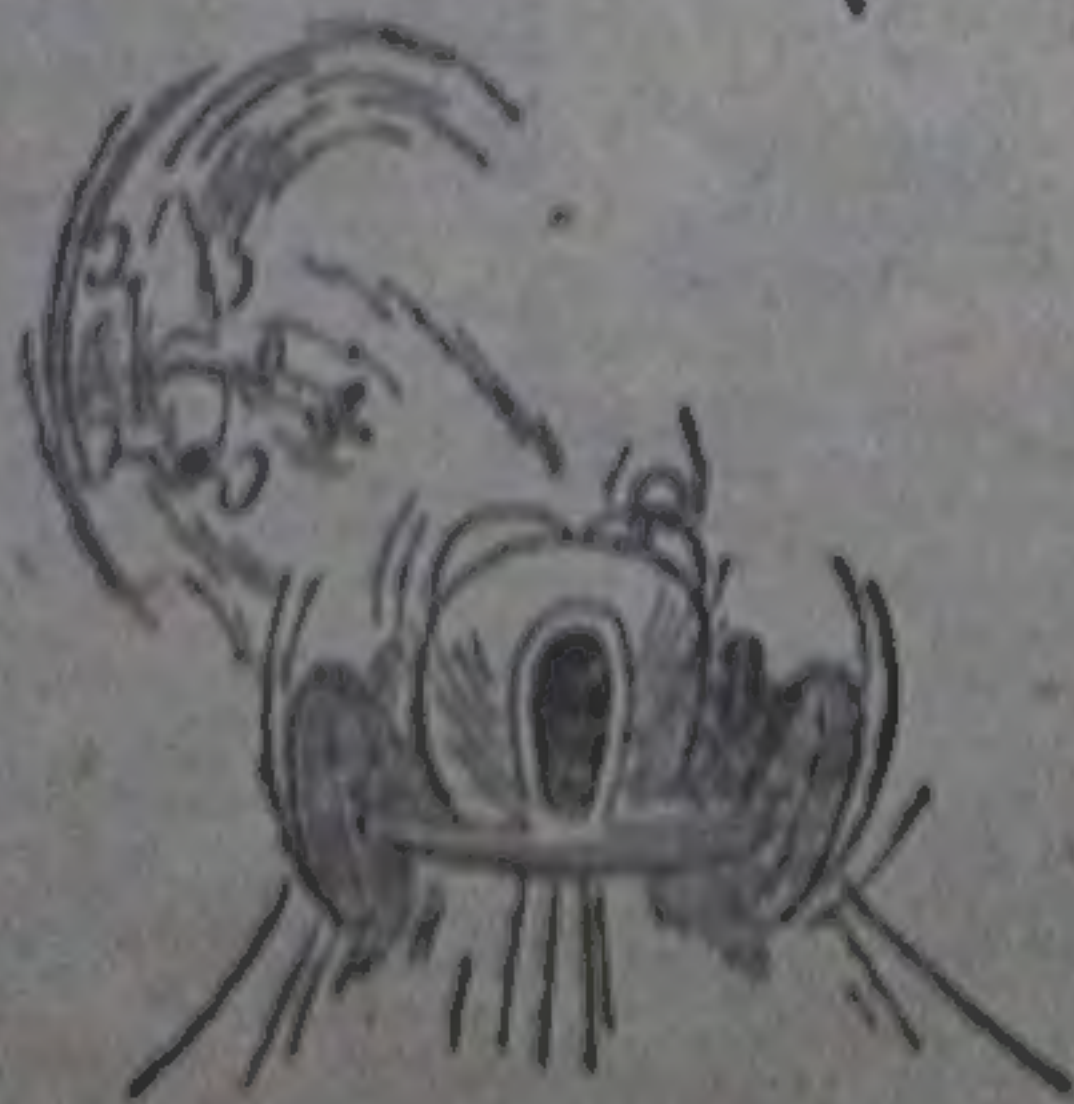
Willi líkno Carlovi ruku a široce se
uśmieje. Ten úsměv jako by říkal: kama-
ráde, nenechám tě na holíčkách, oz-
tábe nepoleješ. Dva opravdoví soupeři
se máli svými schopnostmi, bojují tyflit-
sky a čestně a nikdy nevzdávají zádu-
nosti a nešťastných náhod. Vítězství je si
nutno vybojovat!

Tižďarď se jil objevil. Hlavni tribunu jil informuje rozhlas, ja milanký savorďnik vede.

Carlov vás bude za chvíli v pořádku. Will sdílí, že vlastně Cade a nasmáhne mu, jen ať nechá Tioranho vyjet. Carlovi se najednou vyjasnilo. Will se nechce rozloučit s betonovou dráhou a nechce, aby se s ní i Carlo loučil. Sárka nebude pleť, když závod vyhraje někdo jiný.

Carlov v^{ar} došl do Williho a oba se rozližd^{eli}. Hieron je někde daleko vple-
du. Tribuny čekají, že se teď oba puti
za ním do haničky, avšak zatím na toto
nové díře se vyvíjí něco jiného — oba
vory bojují o každou píď půdy a ani je
nenapadne, aby se litvaly. Bojují spolu
ale nikoliv s tím, který jede vpřed.

A když pak vstoupil vedle sebe k cíli, hrnul se na prvního vojáka, hlavního tribuna, jímž mluvil, kapeňáky, kloubky, dlatě, kladky, šaty, všecko, čím se vyznačoval — všichni pochopili, proč letos po prvé se došlo k tomu, že se vstoupilo do nového světa, že se vstoupilo do nového světa, že se vstoupilo do nového světa.

[illegible]

Učíme se z dějin evropského ducha

[illegible]

A hand-drawn map of the Balkan Peninsula and surrounding regions. Labeled areas include Bulgaria, Greece, Turkey, and parts of Yugoslavia and Albania. Major cities like Sofia, Plovdiv, Edirne, Istanbul, Thessaloniki, and Athens are marked. The map shows the Black Sea to the east and the Aegean Sea to the south. A scale bar at the bottom indicates distances in kilometers and miles.

Milost Nedbal sestavil pro mládež program ze scén nesmrtelných klasik Goetheho a Shakespeara. Nesmrtelné scény, jak se toto pásmo nazývá, obsahují v první části sběry a tragických děl, a Faust a Hamleta, zatím co v druhé části přichází ke slovu komedie ve výsecích ze známých veselohr Ben Jonsona, svatojánských, Veselé ženy windsorské a Jak se vám líbí... Nedbalova dramatická skupina tento program předvádí mládeži.

KNIHTISK Pláštík fantasie

Knihtisk se stal dnes pro nás již takovou věcí, že si jej už ani nemůžeme z našeho života vůbec odmyslet. Víme, že on nám dává naše přátele — knihy. Ale trvalo dosti dlouho, než jsme se naučili psát knihy tak, jak tomu jest v naší době.

Kniha byla kdysi velmi pracným a náročným výtvorem. Většinou v ní byly několik soukromých stránek byly opisovány stránka za stránkou, kus za kusem. Každý svazek byl originálem a tím i drahou. První výtvorem rukopisným. Teprve asi ve 13. století byl vynalezen tisk a rozmnožování knih byl dán nový směr. Do dřevěných desek se vyřezávaly nejen kresby, ale i celé stránky písmen. To byly první tiskové knihy způsobem, kterým se dnes říká deskotisk. Ovšem i tak dalo rozmnožování knih mnoho práce, neboť vyřezání všech stránek do tvrdých dřevěných desek, které se přesto po několika výtiscích obyčejně přelomily, nebylo málo. Teprve Johannes Gensfleisch z Gutenbergu vynalezl nový způsob tisku — jednotlivé litery, z nichž se skládaly a tiskly celé slova, věty a stránky. Rytím vymodeloval jednotlivá písmena z tvrdého kovu a vtažením do mědi si zhotovili formy. Z těchto pak litery odléval, litu nanášel na sazbu a otisky posílával v listech, které si pořídili podle listů vínařských. Zrození tohoto umění, který byl prvním krokem k dnešnímu způsobu všeobecného tisku, se datuje kolem r. 1440. Třetí a však také, že Ciháně, kteří znali křesťanský prach dříve než my, tiskli tímto způsobem již v 11. století. Tímto způsobem pohyblivých liter byl i kovář Pi šena.

Tento vynález Gutenbergův, kterému se lidé nejdříve všimnuli, se rozšířil pomalu nejen po celém Německu, ale i po celé Evropě. První tiskárnu založil jakýsi Johann Menck ve Štrasburku. V ostatních zemích pak byly založovány a zakládaly postupně, až nebylo žádného evropského města bez tiskárny. V Praze u listého slavného tiskáře a tiskmistrice se vyučili naši první tiskáři tiskář Jiří Melantrich a Jindřich. Jehož horlivým pomocníkem pak v Čechách byl universitní profesor Daniel Adam z Velešlavína, který po smrti Jiřího Melantricha vedl tiskárnu s celou slavnou tradicí a dále udržoval.

- Chci-li myslet na knihy a na to, co mi dávají, vím, že bude vždycky stát na začátku
- vědomí ta malá knížečka, která je vlastně kouskem a pořítkem mého dětství, bez které
- by se vzpomínky rozpadly jak řada drobných perliček, když nedočkavá ruka roztrhne
- šňůrku. Byla malá, naivní a roztomilá, a kdybych ji teď dostala do ruky, jistě bych na
- ní neviděla vůbec nic. Ale na štěstí se ztratila, neexistuje a tím mi pomohla zachovat
- ten prožitek takovým, jak jej viděly dětské oči.

Nevím už docela jasně, o čem jednala, poněvadž hlavní z ní byl dojem, nikoliv děj, ale vím, že v ní bylo docela malé lidské stvořeníčko v červeném pláštíku, které jednoho bouřlivého podzimního dne odnesl vítr do neznámých krajů, kde žilo podivným kouzelným dobrodružstvím — stejně bláhové, krásné a neskutečné, jako sta jiných pohádek, dobrodružných povídek a knih. Ale přece nás přivedla k podstatě přitažlivosti a kouzla knih celého světa: dávají nám něco jiného než to, co žijeme, dávají nám neznámé, vytoužené, vysněné, dávají nám nový svět a my přesto přese všechno jsme zase dětmi, které chvějícími se prsty rozhrnují roušku před náčím nepoznaným, vzrušujícím, novým a krásným.

A my chceme nastavit červený pláštík své fantasie a toužit, aby silněji zadul podzimní vítr a my s ním letěli vysoko, vysoko, odkud bychom se mohli dívat jinými očima na známý všodní každodenní svět pod sebou, chceme vidět moře a plující bílé lodě a ostrovy pokladů a zarostlé námořníky, chceme vidět přístavy a ryby, lesknoucí se pod prudkým sluncem na stáncích půvabných náměstíček a bílé prádlo, podobné bílým dlaním, třpytající se mezi úzkými ulicemi, jimiž táhne vůně soli a chaluh. Chceme vidět se vracet rybářské barky, jimiž se v rozepjatých sítích zachytilo slunce, chceme zdat velika města a procházet se jejich

mlhami za podivných podvečerů, kdy světla svítí do samotové tmy, chceme plout na kajácích po velkých neznámých řekách jak naši hrdinové a vystavovat těla slunci a vodě a dobrodružstvím, chceme bloudit po nepoznaných neznámých lesích a prožívat opuštěné noci v osamělých srubech a dny nabitě nebezpečím, chceme znát vysoké hory a kouzlo nehybných výšin ztrnulých ve tvary, chceme ztékát vrcholy nedobytných velikánů a prožívat hrůzy mrazů, lavín a hladu, chceme se prohánět na polodivokých koních po rozsáhlých stepích, kde se prach zdvíhá za kopyty našich koní, chceme tábořit na neznámých ostrovech a lovit zvěř a ryby a mít živelnou radost z tisíce drobných vynalézavostí, které si náš mozek vymyslí, chceme sestavovat letadla a motory a lokomotivy, chceme pronikat s výpravami do pralesů a džunglí až tam, kam nikdy lidská noha nevstoupila, chceme žít tisíce životů našich hrdinů.

Dejte nám svět! Jak jsme to bohatí; dejte nám celý svět a my se do něj zaboříme dychtivými mladými očima a budeme si z něj brát to, co je z něj nejkrásnějšího, nejvzrušujícího, nejprekvapivějšího, nejneznámějšího, budeme si z něj brát představu a prožitky a dojmy a fantasie, dotkneme se jej jako kouzelným proutkem, aby z něj vytryskl proud vody, který pokaždé, když opadne, nechá na mladém duši svou vrstvičku usazeniny, která pomalu a jistě modeluje na charakteru, smýšlení, názorech.

Dejte nám svět, zhuštěný ve všech svých proměnách v knihách a my po nich sáhneme a budeme vědět, že jsme zas bohatí o jeden život, o jeden život z mnoha životů, které se do nás vřadily s počtem přečtených knih, o jeden prožitek, o jednu zkušenost, o jedno poznání, o jeden názor. O kus něčeho nového, co rozšířilo náš obzor, které námi pohnulo, které nás donutilo přemýšlet a uvažovat, které

nás osvěžilo, pobavilo, rozveslilo, které nás poučilo nepozorovatelným, nevtrlivým způsobem.

A proto milujeme knihy. A sáhneme po nich vždycky znovu, poněvadž je to jedním z nejsilnějších pudů člověka, poznávat, poznávat stále a znovu, dovídat se více o lidech, o věcech, o světě. A kniha nám to dá, dobrá kniha nám to všechno dá řekne nám to, na co se ptáme tisíci otázkami, neodpověděnými sami před sebou, dá nám ještě mnohem víc než co jsme po ní chtěli, neboť jsou v ní i věci neznámé, kolem nichž jsme chodili, aniž jsme věděli, že existují, na které jsme se dívali, aniž jsme si je uvědomovali, řekne nám, co všechno můžeme vědět, prožít, pocítit.

A musíme vidět dlouhou řadu slavných mužů a žen, kteří se vypracovali mnohdy pod vlivem knih, které knihy vyburcovaly a povzbudily a daly jim počáteční popud na jejich závratné dráze komet, jejichž zář byla zachycena a neuhasne. Musíme vidět ty malé dychtivé hošíky, kteří nechávali dlouho do noci svítit svou lampu nad knihami, aby uléhali s hlavou plnou nových, smělých myšlenek.

Jak jsme bohatí, máme-li knihy, dovedeme-li je číst, vnímat a prožívat. Neboť kdo by si nevzpomněl na to nové neuvěřitelné kouzlo toho okamžiku, kdy se napsaná písmena stala srozumitelnými, kdy se počala řadit ve slova, v řádky, ve stránky, kdy z nich byla celá kniha a tisíce knih, každá jiná, každá nová a každá v sobě uzavřela kus krajiny, kus doby, kus světa, kus života, kus názoru. A my je budeme otvírat dychtivými prsty a vezmeme si z nich pro sebe, co právě chceme a co můžeme pojmout a staneme se rádi a ochotně vždy šťastnými dětmi, které se nechají na červeném pláštíku přenést daleko jinam, tam, kde si právě přejeme být.

V. J. Krejčířková.

Tiskárna z 15. století.
Kresba z archivu redakce

DRÁVA PÉREJ

7
oknačnicki.

Dojždějí na start. Na vodě je již několik dvojic. Jindra prohlíží si soupeře, většinou je zná. — Některé jsou tělesně slabší, jiné silnější než on. Je celý nervózní, má pocit, jaký dosud nepoznal. Divná svíravá bolest někde v dutině břišní, třesa, že se mu až ruce chvějí.

„Jak je ti, Tondo?“ ptá se kamaráda. Také hlas se mu maličko chvěje.

„Jako bych měl strčit hlavu pod vlak.“ Škubí se Tonda, „ale ono to nebude tak zlé.“

„Směškovat to ne můžeš od startu a až se potom chytíš, co umíš.“

„Ty, Tondo, víš, co řekl kapitán?“ svěřuje se Jindra.

„Jest to vyloso, ty báblivko.“

„Že jsme moc dobrý a prý budeme mezi prvními.“

„Jo té jenom tak utěloval, ale pojď, dáme si několik ostrých proti vodě, ať víme, jak nám bude sedět loď.“

Prudce odpalují z místa, loď se zalézavě hluboko špičkou do vody.

„Pojď trochu dozadu, máme moc po-ropenou špičku,“ radí Tonda.

„Sokol — Jareš, SK Vltava!“ volá někdo z blahu. — „Přijďte sem, nglupíme vám na loď čisto.“

Obrací se špičkou ku blahu. Na můstku před kanoistickým klubem „Čeka“ kopí již trojka na špičku kanoe.

„Připravte se na start, motorka už jede nahoru,“ volá startér hlasnou trubicou. Na vodě je celá loď. Ostatní prý nestartují.

„To je dobře, aspoň nebudete desátí,“ utěšuje se Tonda a rukou ohmatává hlavičku pítla.

„Mám to nějaký nervný, málo jsem si omyl ruce od vetřání.“

Blá motorka zafíčí ze ně dozadu, vy-činá motor. Holí stahují rychle tepláky.

„Kanoa dvojice soustředí, připravte se ke startu.“

Vyjdějí o velký kus nad startovní místo. Spouští se do jedné řady a startér je vyblí.

„Jedle pomalu dolů, volně zabírat, ne-oladit dle.“

Desť blunů zvolna plyne po vodě. Jindra a Tonda jsou třetí od levého blahu. Jindra je pravák, vidí pět lodí vedle se-be v řadě. Už je mu lápe, něco se o-řívá a nemá čas myslit na hloupě doha-ty. Pět lodí se volně pohybuje, barvy dresů září na slunci.

„Trojka dopředu, čtyřka vzad!“ volá startér na loď, aby byly ve stejné řadě. Pohyb je dopředu.

„Zaber, Jindra, zaber,“ křičí Tonda, „jsme vzadu!“

Již jsou skoro na místě startu.

„Trojka dopředu, pětka státi Trojka dopředu.“

Startérův hlas se zvýšil:

„Připravte se... pozor... vpřed!“

Jindra zabral pinou silou... hlavu má skloněnou k vodě. Rukama rve pádlo vo-dou, nevnímá nic, co se kolem děje. Po-čítá záběry. Jader... dva... tři... a tak dále, až do deseti.

„Volnou,“ vyráží mu z prsou a blesk oka přelétává pole soupeřů na jeho stra-ně. Nikdo není před nimi, všichni vzadu, jen poslední loď u druhého konce blahu zdá se být ve stejné rovině.

„Dlouhý,“ syká Tonda.

Jindra zabírá daleko dopředu, táhne podle lodí, lehce odhazuje dozadu. Jeho tělo pracuje jako silný stroj, rvavý záběr dělá mu velmi dobře. Loď lehce jde vo-dou. Tonda rve také.

„Veďem... dlouhý...“ je slyšet jeho sipavý hlas.

A Jindra táhne. Loď řezá vodu ostrou špičkou a vzdaluje se druhým. Záběr co záběr, jeden jako druhý. Tělo se automa-ticky ohýbá, dech dere se z prsou. Nedí-vá se napravo ani nalevo, je upoután na práci svého pádla. Čas a vzdálenost se stáhně vleče.

Loď má krásný chod. Při záběru pro-padá se mírně špička do vody, pak vyráží ven, aby rozlázla hladinu.

Jindra občas zrakem měří druhé lodí. Jsou vzadu. Ale co to? Vidí pohyb a dru-hého blahu. Je tam loď soupeřů. Ve stej-né rovině s nimi. Přehlédl je prve. Před-ně. Prudce zabírá, jeho sila jeví se hned ve zraženém skoku lodí.

„Zaber... Jondo... do nich!“

A skupina na blahu, která stále běžela liché se závodníky, se probouzí.

„Sokol... Jareš... Sokol... Jareš.“

Při každém záběru do rytmu jejich tempo pobízejí je kamarádi. Ale je tu také skupina soupeřů. Ti volají na svoji dvojici a ještě druzí, poněvadž další sou-peř dostává se dopředu.

Hned vedle nich, kanoa na bojce číslo dvě, přidává.

Jsou uprosřed ztrati. Jindra má už tato místa, kde jim kapitán zvyšoval tempo. Zabírá rychleji, s větším švihem do vzdu-chu. Ale zdá se, že pádlo se o mnoho tíže protahuje vodou, loď jde nějak těžko do-předu.

To se jim při treningu často stalo, že Jonda pojednou vysadil. Nevěděl, co se mu v ten okamžik přihodilo, byl zcela bez síly a nemohl pořádně zabírat. Špatně dý-chal a byl malátný. Nemluvil nikdy o tom s Jindrou, ale ten o tom věděl.

„Že by Tonda už neměl záběr?“ Její Jindroví hlavou.

„Zaber, Tondo... do nich...!“ vyráží a vši silou opírá se do pádla. Loď pomalu tříští kurs. Již namířil tak přesně špičkou dopředu Jindroví silný záběr přetahuje ji na druhou stranu.

„Tondo vynechává,“ Její mu hlavou.

ČTOUCÍ RUCE

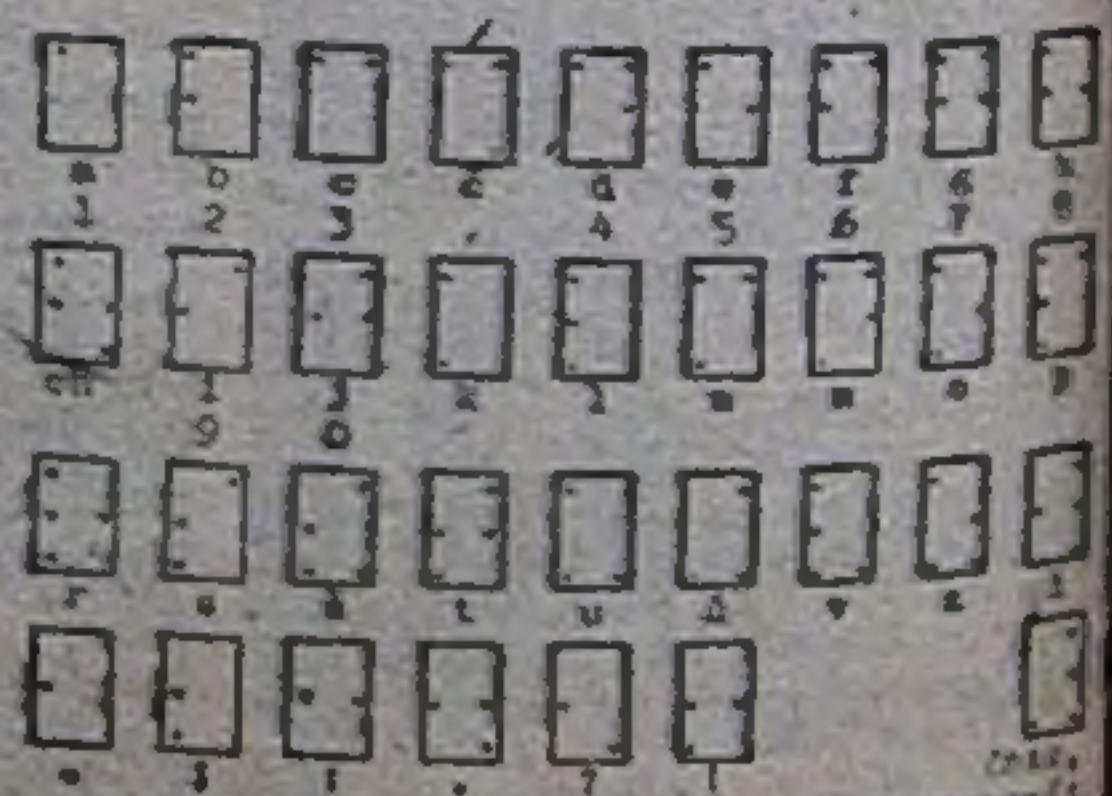
Četba pro každého dnešního člověka zna-mená mnoho. Proto chápeme smutný úděl lidí nevidomých, slepců, kterým dal život neustálou tmou.

Člověk je však důmyslný a umělá-li mu příroda něco na jedné straně, hledí na stra-ně druhé toto obojiti a pomoci si svou vlast-ní silou. Tak hledělo se pomoci i slepcům a tato snaha byla korunována úspěchem. Bylo pro ně vynalezeno zvláštní písmo a tím se jim dostalo alespoň trochu světla do jejich věčné tmy — četba. Dnes slepecké písmo, zvané Braillovo, užívají nevidomí po celém světě. Je to promyšlená soustava šestibodů v různých seskupeních tvořících písmena. Písíci slepec si vloží tvrdý karton mezi dvě řadkové kovové desky a vtlačí-ními tvoy, opatřenými jehlami, vytlačuje slova do ipholo papíru. Jemným hmatem svých prstů na druhé straně kartonu kde jsou vypukliny způsobené jehlami, pozná čte.

Tímto způsobem tištěný vychází letos již 22. ročník časopisu všech našich slepců, měsíčník „Zora“. Ale i své knihy mají nevidomí. Píší bych vám vidět knihovnu Klárova ústavu slepců v Praze, co je v ní svazků. Ovšem slepecké písmo vyžaduje o mnoho větší rozsah stránek než písmo naše. Povídka, tištěná třeba na několika málo stránkách, v slepeckém písmu si vyžádá celou tlustou knihu. Tak na příklad oit díla Ji-ráskova románu „F. L. Věk“ je přepsáno pro nevidomé do 54 svazků.

Všechny knihy knihovny Klárova ústavu si většinou slepci přepsali sami, neboť ta-kárnou zhotovená taková kniha by přišla jedna na 200 K. Je to ovšem zdlouhavá práce, kdy jedna osoba, vidoucí, předčítá a slepec nře. Průměrně nejděle však může psát slepec bez přestávky dvě hodiny, pak obyčejně dostává křesť do prstů. To ovšem práci ještě odulužuje. Lidským důmyslem bylo však i toto překonáno vynalezením speciálního stroje pro slepecké písmo. Sestává ze sedmi klávek, čímž je možno vyklepnouti soustavu každého písmenka. U nás se užívá českého stroje inř. Bokose a německého Pichtova.

Slepci jsou ve svých povoláních obdivně ladíci, plan, hořkáři a učitelé hudby a cizích jazyč. Ale každý z nich právě tak jako my rád do své práci uvede s knihou, aby se i osvěžil. My všichni máme knihy rádi, proto že znamenají světlo. Tím sože mají i

ktorý znamená následuje číslo.

117... suchá tráva, písek, malé kamenky ocieľu-
dechy strany. Misly nerovná išlo skáčené boro-
dňali na hrboľky a koulí sa po svahu dolú.
A tomu kto sa postavil v ceste a chcel tenie
si let zastaviť. A již druhý, ťať, desiaty kmen sa
ok. Práca ubíhá. Dole sa kmeny hromadí. Le-
pore šavi, Stedule veselo postakulili bievne i
tak při posledni dvoudince nájak podob-
tady. Na protišli suché stráni Vlečno lo-
st tu k večeru sa vroľiti leden kmen a rú-
šiel v dráto. To znamená leden i malú dolú
a vyrovnat kmen. Ložik nečelá al náve-
a a tobriem v ruce postakule dolú
k lelicimu bievnu. Podpila tobriem bievnu
ná le do dráhy. Je tak zabíra do své práce
voľani: „Pačkelle, neváľ idu nehoru.“
Zavadských na své lovice se chce podiva
šora. Již i šora blíži na Ložika, ale ten ne-
šora. Ložik šora se pomalu rozpíhá a tu-
postakule šora na sierzce ledovú hlavu dade
v mlíku se rozohodut. Jako štěstí verba
a kmenem. zachycule lei rukama, lenne al na od-
leho rychlostí svým tělom. Šora bál štěstí
kamarádovi štěstílov oler vidi e štěstí
šora štěstílov štěstílov štěstílov štěstílov štěstílov
štěstílov štěstílov štěstílov štěstílov štěstílov štěstílov

Rychleji než vítr...

Jednotlivé desítky Carl Benz při jubilejních slavnostech r. 1925 v Mnichově na svém prvním automobilu.

VÍTR PROHRÁL SVŮJ ZÁVOD...

Když se s oblibou fíkávalo o každém, kdo dovedl mimořádnou rychlostí zdolati nějakou vzdálenost, že kvačil s „větrem o závod“. Toto epitheton se přidávalo k zvěsti o výkonu marathonského běžce, s větrem o závod cválali kuryři vládařů a vojevůdců na svých koních a víme, že i d'Artagnan spěchal za svými mušketýrskými druhy tak rychle, jako by závodil s větrem. Nuže — tento závod s větrem člověk vyhrál. Kdenak dnes závodit v rychlosti s pohyblivostí vzduchového proudu, jímž v podstatě vítr je. To by člověk leckdy přišel hodně pozdě.

CO BY TOMU REKL GOETHE!

Velikán evropského myšlení i krásného písemnictví, velký přítel Čechů, Johann Wolfgang Goethe rád cestoval. I vypravil se jednou jako tajný rada knížectví výmarského na únavnou cestu do Itálie. Bylo to v roce 1786. Tehdy se ovšem necestovalo ani vlaky, ani autobusy. Jedinými dopravními prostředky i na nejdelší vzdálenosti byly dostavníky. A cesta takovým vozem na tvrdých obručích přes alpské velikány nebyla zrovna příjemná, i když se postillon snažil jet poměrně rychle. Vždyť jeden dostavník táhlo dvojspřežení a někdy i trojspřežení! Přitom na stanicích pošty se unavení koně vypfahali a čerství zapfahali. Leč pro naše pomýšlení byla to cesta únavná a pomalá. A víte co napsal tajný rada Goethe při poplasku této cesty? Přečtete si se zájmem jeho líčení:

„Postillonové ujížděli až zrak i sluch přecházeji. A nejvíce jsem želel, že jsem musel projet tuto nádhernou krajinu z útrpnou rychlostí a za noci, jakoby v letu. Tešilo mne jen, že příznivý vítr zpíval za mnou svou melodii a přivolával mně jiné myšlenky a má přání!“

Ano, Goethovi se zdála cesta v kočáře zbytečnou. Co by říkal dnes, kdyby jel mohutným šestiválcem po dokonale dálnici a přijel třeba z Brna do Prahy za dvě hodiny?

HOLD KARLU BENZOVÍ.

Zásluhou motorismu přiblížil si dnes člověk vzdálenosti. Změnil si svět. Rychleji tvoří a rychleji žije. Cíl může více za svůj život vykonat. A přece neměl první průkopník motorismu na růžích ustláno. Bude tomu letošního 23. listopadu právě 100 let, co se geniální objevitel výbušného motoru Karl Benz narodil. Spatřil světlo světa v Karlsruhe. Byl synem chudých rodičů. Pracoval zprvu jako dělník, později jako technický úředník a jako podnikavý mladý muž se vbrzl v Mannheimu osamostatnil. Jiz tenkrát se zabýval sestavením vozidla, které by se samo pohybovalo. Rozhodl se pro jeho smělé záměry byl rok 1878. Sestrojil tenkrát dvoutaktní plynový motor, který se již při prvních zkouškách dokonale osvědčil. V roce 1885 zkonstruoval první naprosto použitelný dvoutaktní motor. Ale společník Benzova podniku pokusům svého druhu příliš nevěřil a z firmy vystoupil. A tak v roce 1883 Benz osaměl v nově ohlášené firmě. Byl to závod, nazývaný „Benz & Cie, rýnská továrna plynových motorů“. A tu si umínil podnikavý Benz, že nebude vymýšlet a tvořit jen motory, ale také motorová vo-

zidla. Čil že své geniální nápady prakticky upotřebí. Byl to smělý podnik, neboť do té doby kdekdo pokládal peníze do podobného závodu vložené, za ztracené. S nejmenšími prostředky Benz pracoval a neumdlával. A jeho úsilí bylo korunováno zdarem. V roce 1885 objevil se na veřejnosti první motorový vůz, tříkolové vozidlo fantastického vzhledu. Je dodnes uchováváno jako historicky neobyčejně cenný doklad pionýrské práce v mnichovském muzeu. Vozidlo vážilo se vším všudy necelých 75 kg. Je pozoruhodné, že v témž roce ohlásil se s podobným vynálezem jiný konstruktér — Gottlieb Daimler. Karl Benz dal si svůj vynález v lednu 1886 patentovat. Nu, ale byly tu vozy a nebyli kupci. Nikdo tomuto „výstřelku Benzovy fantazie“ nevěřil. Lidé se supícího vozidla lekali a žehnali se při jeho spatření křížem. Ale Benz věřil... V nouzi nejvyšší objevil se v jeho továrně Emil Roger z Paříže, který zakoupil všechnu produkci Benzových vozů pro svoji vlast.

A tu nastalo vítězné tažení. S třiceti dělníky začal Benz vyrábět stále zlepšovaná vozidla, která už stále častěji burácela na evropských cestách a silnicích a pronikla z Paříže i do Londýna a odtud pak do Ameriky. Benz se stal hrdinou svého století. Do nedávna zujatá veřejnost počala pojednou jeho dílo pozorovat zcela jinými zraky a s úžasem. V roce 1888 byl Benzův vůz po prvé vystaven v Mnichově a získal první cenu celé výstavy a zlatou medaili jako nejvyšší vyznamenání.

Náš skromný vynálezce budoval dále. Zvětšoval svůj podnik, zvyšoval výrobu a zlepšoval motor i karoserii. Svoji firmu upravil v roce 1899 v akciovou společnost rozsáhlého významu. Sám však byl později z firmy vyřazen, žil na odpočinku v Ladenburgu na Rýně a zemřel v roce 1929.

První vůz Karla Benze, „praotec“ moderního automobilu. Salinky; Orbis.

HOLD VYNÁLEZCI A KONSTRUKTÉRU AUTOMOBILU KARLU BENZOVÍ. — JAK BY SE GOETHE PODIVIL. — HRDINOVÉ RYCHLOSTI

- Jde život a s ním i vývoj všeho lidského podnikání kolem nás tak rychle, že jej ve kvapu vlastního osobního shonu nestačíme ani sledovat. Kde by na příklad uvěřil, že geniální vynálezce motorismu a vlastně první budovatel zdokonalené rychlosti samostatně se pohybujících vozidel, letadel a motorových lodí dr Karl Benz se narodil právě před sto lety. A že je tomu teprve 60 let, kdy udivil svět výplodem své fantazie i své tvůrčí síly.
- Vždyť při pohledu na nebesa, pod nimiž krouží stovky letadel, při poslechu burácejícího hukotu automobilů anebo pancéřových bojových vozů pomyslí by každý, že k této dokonalosti se muselo dojíti staletým vývojem. A přece tomu tak není!

ZNÁTE VOZY MERCEDES-BENZ?

Zajisté, a s nimi znáte i slavné jezdce, jako třeba Rosemeyera, Hermanna Langa a Rudolfa Caracciola. Vždyť závodní vozy Mercedes-Benz jsou nesporně nejlepší na celém světě. Původ jména Benz nyní už znáte, ale málokdo ví, jak se dostalo ke značce „Mercedes“. Je to prostá historie, obestřená kouzlem mládické lásky konstruktéra ke spanilé dívce: Když se v r. 1900 objevil jezdec fy Daimler W. Bauer na závodech v Turbie, počal stavět konstruktér firmy Maybach z popudu rakouského konsula Jellinka lehčí vozy Daimlerovy továrny. Zlepšil motor i chassis, zavedl automatický zplynovací a zdokonalil magnetové zapalování. Tento nový typ vozů pojmenoval po dceři konsula Jellinka „Mercedes“. Jméno dívky označovalo vůz fantastické rychlosti a dokonalosti. Vžilo se. Když se pak Benzovy podniky sloučily v r. 1926 s Daimlerovými závody v Untertürkheimu, byla uvedena v život nová značka Mercedes-Benz. A tu znáte i z našich automobilových závodů.

PŘES 500 KM ZA HODINU V AUTĚ!

Jak strašlivě rychle se mění pojem „nejvyšší rychlosti“, prozrazují rekordní tabulky. Ještě na začátku tohoto století znamenala průměrná rychlost Benzových vozů 30 km za hodinu něco ohromujícího. A dnes nebyl ani svět příliš udiven, když se doslechl, že Caracciola dosáhl na stroji Mercedes-Benz úžasného světového rekordu: 502,4 km za hodinu! Tento rekord nebyl dodnes nikým překonán a jen letadla dovedou být rychlejší. Caracciola zastínil slavné anglické trojhvězdy závodníků, vpravdě legendární odvahy i průkopnické zásluhy. Byli to major Seagrave, sir Campbell a George Eyston. Začalo to vlastně v roce 1898, kdy hrabě de Chasseloup-Laubat získal první světový rekord výkonem 102 km za hod. Ale Seagrave dokázal jet v roce 1927 rychlostí již větší než 300 km za hodinu a je věru škoda, že se později tento odvážný muž na motorovém člunu zabil. Leč nahradil ho s úspěchem Campbell, jenž v roce 1932 dosáhl 400 km za hodinu. Ale ani on se dlouho netěšil ze svého výkonu, i když ho král za onen rekord povýšil do stavu šlechtického a dal mu titul lorda. Nuže, tohoto novopečeného sira překonal Eyston rychlostí 500 km za hod. A nad všemi nakonec zvítězil Rudolf Caracciola.

VÝVOJ JDE DALE.

S technickou dokonalostí vzrůstá i odvahy člověka. Dobře stavěné vozy snesou i neuvěřitelné rychlosti a tak odvažní mužové zvyšují rychlosti. I my Češi jsme se pokusili do vývoje automobilismu zasáhnout a ne zrovna skrovně. Po stránce konstruktérské i výrobní jsme svými továrnami Laurin-Klement, Skoda, Praga, Tatra, Zbrojovka Brno, Walter a další získali světovou pověst, stejně jako ve stavbě a výrobě letadel vyrostla nám řada závodníků, z nichž nejlepší byla — žena! Ano, žena, Eliška Junková. S ní řada mužů. Skloníme se s obdivem a úctou před moderními hrdiny závodních drah, když jsme dnes vzpomněli zásluh a díla objevitele motorismu a zakladatele téměř báje éry vývoje rychlosti, vyvíjených a ovládaných člověkem — dra Karla Benze.

Strana 11

Záhadný nápis.

O co jde? Kroužek Správného kluka Lvi srdce a roj Jednička ze Služby mládeže jsou na společném letním táboře a soutěží, kdo z nich bude nejlepším rojem pospolu. Lvi srdce se však setkává se svými dávnými soupeři z Rudě příšery, kroužku nezbedných kluků. Při noční hlídce zmizí dva chlapci z Lviho srdce a u ohniště po nich zbude jen příkrývka. Ale Jedničkáci spali. Kdo je pachatelem?

KLUCI, JISTĚ JIŽ VŠICHNI VÍTE, ŽE JSEM RÁNO NAŠEL STOPU PO ZMIZELÉ HLÍDCE. RUDA SE POKUSIL V POSLEDNÍ CHVÍLI NĚCO NAPSAT - UHLÍKEM NA PŘIKRÝVKU. NEMOHU VŠAK ROZLUŠTIT NÁPIS. KDO MI POMŮŽE. DUŠANE, PODEJ MI JI!

AHOJ, TREMPÍŘI! ŠPATNEJ VÍTR A BRAMBORY SHNILÝ, COŽ?

CHLAPCI, SVOLAL JSEM VÁS ZNOVU PROTO PONĚVADŽ MÍTÁ ROZLUŠTIL NÁPIS. NEMOHL TO BÝT NIC JINÉHO NEŽLI RUDA PŘÍŠERA. TEĎ SE ROZDĚLÍME NA DVĚ SKUPINY. JEDNA BŮDE LESEM K TÁBORU RUDE PŘÍŠERY A DRUHÁ ZAJME TOHO ZEVLOUNA. JÁ POŽÁDÁM KAMARÁDA POSPOLNÉHO ABY NÁS ZATÍM ZPROSTIL SOUBOJE S JEDNIČKOU!

NESLYŠNĚ SE K NĚMU PŘÍPLÍŽIT A PAK HO CHYTNOUT ZA RUCE. A BUDE NAŠ!

JSI V NAŠEM ZAJETÍ! HA, JEN KDYŽ TO VÍM! ANO, VÝPOVÍDÁME VAM VALKU! V NOCI PŘIJDOU NAŠI A VY SVOBODÍ MĚ. POČKEJTE, VYŠE BUDETE MÍT!

Sportovci 1944

LEOPOLD LAZNICKÁ.

Všichni «správní kluci» hází kladkem, říkájíce tomu honosně oštěp, skákají přes potok a jiné přírodní překážky, lezeu po stromech či běží o závod s hlídačem sousedovy ovocné zahrady, který je přistihl na jabkách. To vše je projev síly a mládí, teprve v pozdějších letech, když vstoupí do některého klubu, říkájí tomu, že pěstují královnu sportu, lehkou atletiku.

Také malý Poldo Láznicka, rodák z města Zďáru na Moravě, skákal, házel, vrhal a běhal dokonce tak dobře, že předloni pana učitele a na spolužáky stačil, i když běžel v Baťových holínkách. Jinak svůj zájem o lehkou atletiku neprojevovat, přestože už tenkrát mu kamarádi radili, aby se dal do klubu. Projevoval nanejvýš pozorost o všechny bězce, a to ještě pouze před a po závodě mimo hřiště. A dokonce ani ve svých 17 letech, kdy přišel do Prahy, nevstoupil do žádného klubu. Teprve o tři roky později vstoupil do AC Sparty, kde se ho ujal prof. Hospes a věnoval mu svou péči a lemu vděčí Láznicka za dobrou přípravu k svým pozdějším vynikajícím výkonům. Jeho nejlepší časy: 60 m za 6.8 vteřin, 100 m za 10.8, 200 m za 22.1, 300 m za 35.4, 400 m za 49.6 a 800 m za 2.03 minuty. Mimo běhy si občas hodí kouli, jeho nejlepší výkon 11.34 m, skočí do dálky 6.14 m a v eliku dokonce porazil jednou svého klubového kamaráda, výborného vrhače, který dokonce porazil i našeho mistra Kňolka Kalina výkonem 34.30 m.

Mimo atletiku rád pěstuje, přestože k tomu nemá prý žádné vlohy, lední hokej, který je mu velmi dobrou přípravou v zimě. Dále má rád jízdu na kole a jeden z našich nejrychlejších cyklistů mistr Jaroslav Cihlák je jeho nejmilejším kamarádem.

A dnes, kdy je jako mnoho jiných našich vynikajících sportovců totálně nasazen, přesto dokázal být našim nejrychlejším běžcem a porazit své «věčné» soupeře Paráčka, Davida a Horčeli; le vidět, že i dnes ve válce pevná vůle, vtrvalost a stálý pozitivní trénink neklade překážek došláhnouti těch nejlepších sportovních výkonů. A jelikož Poldo Láznicka běhá teprve čtvrtí rok — podotýkáme závodně, jelikož jeho maminka tvrdí, že běhá už od svých prvních narození, nejsou to jistě poslední úspěchy sympatického běžce a kamaráda a všichni «správní kluci» mu k dalším vítězstvím drží palce, jak dokázali v naší soutěži o nejlepšího sportovce, kde Láznicka obsadil hned za Blčenem 2. místo.

Snímek Kvalitorium Emil Paroubský